Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις.
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαΐου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 21

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Μὲ τοιαῦτα ἐργαλεῖα, πῶς νὰ καταβάλουν τοὺς γίγαντας ἐκείνους τοῦ δάσους, ἢ ἔστω ἀκόμη καὶ τὰ μικρότερα δένδρα; Διὰ τοῦτο ὁ Κάμης ἐλογάριαζε νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς πεσμένους κλάδους, τοὺς ὁποίους θὰ συνέδεε μὲ κισσούς, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ κατεσκεύαζεν ἓν εἶδος δαπέδου μὲ χῶμα καὶ μὲ χόρτα. Σχεδία μήκους δώδεκα ποδῶν καὶ πλάτους ὀκτώ, θὰ ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὴν μεταφορὰν τριῶν ἀνδρῶν καὶ ἑνὸς παιδίου, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε θὰ ἐπεβιβάζοντο εἰς τὴν ξηρὰν τὰς ὥρας τῶν γευμάτων καὶ τῶν νυκτερινῶν σταθμῶν.

Ἀπὸ τὰ ξύλα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ γῆρας, ὁ ἄνεμος ἢ ὁ κεραυνὸς εἶχον προκαλέσει τὴν πτῶσιν, μεγάλη ποσότης εὑρίσκετο εἰς τὸν βάλτον, ὅπου μερικὰ ρητινώδη δένδρα ἠγείροντο ἀκόμη ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὴν προτεραίαν, ὁ Κάμης συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ συλλέξῃ τὰ παιτούμενα τεμάχια διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σχεδίας. Ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ, καὶ οὗτος ἀπήντησεν ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Τελευταῖον βλέμμα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, κατὰ μῆκος τῶν δύο ὀχθῶν, ἄνω καὶ κάτω. Παντοῦ, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ βάλτου, ἐβασίλευεν ἡσυχία, ὁ δὲ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Κάμης ἐξεκίνησαν.

Μόλις ἑκατὸν βήματα εἶχον νὰ κάμουν, διὰ νὰ συναντήσουν σωρὸν ξύλων, καταλλήλων πρὸς κατασκευὴν σχεδίας. Ἡ σοβαρωτέρα δυσκολία θὰ ἦτο βεβαίως νὰ τὰ σύρουν μέχρι τῆς ὄχθης. Ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών των, δὲν θὰ τὸ ἐπεχείρουν εἰμὴ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κυνηγῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ πάντα ἐφανέρωναν ὅτι ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔκαμνε καλὸν κυνήγι. Ἠκούσθη πρὸ ὀλίγου πυροβολισμός, ἡ δὲ γνωστὴ δεξιότης τοῦ Γάλλου τοις ἐπέτρεπε νὰ συμπεράνουν, ὅτι ὁ πυροβολισμὸς αὐτὸς δὲν ἐπῆγε χαμένος. Βεβαιότατα, μὲ τὰ ἐπαρκῆ πολεμοφόδια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀκόμη, ἡ διατροφὴ τοῦ μικροῦ ὁμίλου θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριακοσίων αὐτῶν χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν Οὐμπάγκην, καὶ διὰ μεγαλήτερον μάλιστα διάστημα.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Κάμης κατεγίνοντο νὰ ξεχωρίζουν τὰ καλλίτερα ξύλα, ὅταν ἡ προσοχή των εἰλκύσθη ἀπὸ κραυγάς, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο ἐκ τοῦ νοτιοανατολικοῦ μέρους, δηλαδὴ ἐκ τῆς διευθύνσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Μάξ!.. εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Λάγκα!

Τῷ ὄντι, ὀξὺ λαρύγγισμα ἀνεμιγνύετο μὲ φωνὴν ἀνδρικήν.

—Μήπως κινδυνεύουν;... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἂς τρέξωμεν! ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός.

Ἀμφότεροι διέσχισαν τὸν ὄπισθεν τῆς ὄχθης βάλτον, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ μικρὸν ὕψωμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠνοίγετο τὸ σπήλαιον.

Ἀπὸ τὴν θέσιν ταύτην, στρέψαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, διέκριναν τὸν Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ ἱσταμένους παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ζῷα εἰς τὴν περιοχήν. Ἄλλως τε τὰ κινήματά τῶν τους προσεκάλουν ἁπλῶς νὰ ὑπάγουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκφράζουν κανένα φόβον, καμμίαν ἀνησυχίαν.

Ὁ Κόμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, κατελθόντες ἀπὸ τὸ μικρὸν ὕψωμα, διήνυσαν ταχέως τριακόσια ἕως τετρακόσια μέτρα.

Καὶ ὅταν εὑρέθησαν ὅλοι

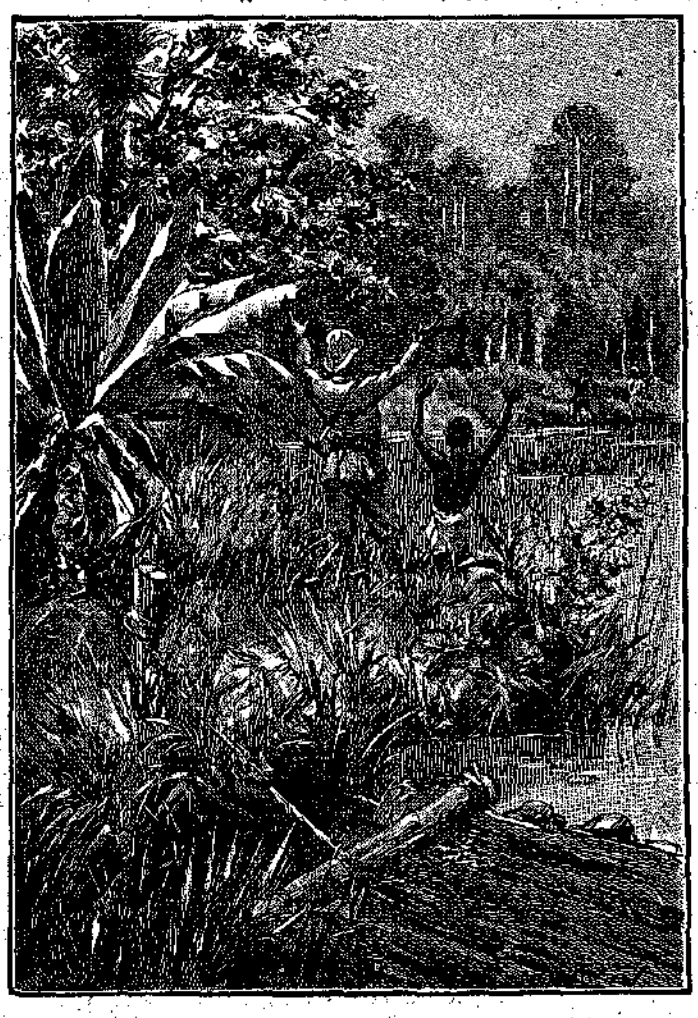

« Τὰ κινήματά τῶν τους προσεκάλουν ἁπλῶς νὰ ὑπάγουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος » (Σελ. 161, στήλ. γ'.)

μαζί, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ:

— Φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ κατασκευάσῃς σχεδίαν, Κάμη . . .

— Καὶ διατί; . . . ἠρώτησεν ὁ ὁδηγός.

— Διότι, ἰδοὺ μία ἑτοιμη! Δὲν εἶνε βέβαια εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν, τὰ ξύλα της ὅμως εἶνε καλά.

Καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔδειξεν εἰς ἕνα κολπίσκον τῆς ὄχθης ἓν εἶδος δαπέδου πλωτοῦ, κατασκεύασμα ἐκ δοκῶν καὶ σανίδων, συγκρατούμενον διὰ σχοινίου ἐφθαρμένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἄκρα ἦτο δεμένη εἰς πάσσαλον, φυτευμένον εἰς τὴν ὄχθην.

— Σχεδία! . . ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Πραγματικῶς εἶνε σχεδία! . . ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Περὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν δοκῶν ἐκείνων καὶ τῶν σανίδων, τῶν οὕτω συνδεδεμένων, οὐδεμία τῳόντι ἐχώρει ἀμφιβολία.

— Ἴθαγενεῖς λοιπὸν ἔπλευσαν ἤδη τὸν ποταμὸν ἕως αὐτὸ τὸ μέρος; . . . παρετήρησεν ὁ Κάμης.

— Ἰθαγενεῖς ἢ ἐξερευνηταί, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ. Καὶ ἐν τούτοις, ἂν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους τοῦ Οὐμπάγκη εἶχεν ἐξερευνηθῆ, θὰ τὸ ἐγνώριζαν εἰς τὸ Κόγγον ἢ εἰς τὸ Κάμερουν. Ἀλλ' ἕως τώρα, ἐγὼ δὲν ἤκουσα νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐξερευνήσεως τοῦ δάσους τούτου . .

— Οὔτε ἐγώ, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Τελοσπάντων, αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἰδοῦμεν ἂν αὐτὴ ἡ σχεδία, ἢ μᾶλλον τὸ λείψανον τῆς σχεδίας, εἰμπορεῖ νά μας χρησιμεύσῃ.

— Βεβαιότατα! ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ὅταν ἀνεχαιτίσθη ἀπὸ μίαν κραυγὴν τοῦ Λάγκα.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἕως πεντήκοντα βήματα ἐμπρός, ἐπέστρεφε τρέχον. Εἰς τὴν χεῖρά του ἐκράτει ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔσειε. Ὅταν ἐπλησίασε, παρέδωκε τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ.

Ἦτο σιδηροῦν κλεῖθρον κρεμαστὸν (λουκέτο), ἐσκωριασμένον καὶ χωρὶς κλειδίον, τοῦ ὁποίου ἄλλως τε ὁ μηχανισμὸς ἐφαίνετο χαλασμένος.

— Ὡρισμένως, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, δὲν πρόκειται οὔτε περὶ κατοίκων τοῦ Κόγγου οὔτε περὶ ἄλλων ἰθαγενῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ μυστήρια τῆς νεωτέρας κλειθροποιίας εἶνε ἄγνωστα ... Λευκοὺς καὶ μόνον λευκοὺς πρέπει νὰ μετέφερεν ἡ σχεδία αὐτὴ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος τούτου τοῦ ποταμοῦ. . .

— Καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπέστρεψαν ποτέ! προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Εὐλόγως ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγῃ τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Ἡ ὀξείδωσις τοῦ κλείθρου, ἡ ἀποσύνθεσις τῆς σχεδίας, ἐμαρτύρουν ὅτι πολλὰ διέρρευσαν ἔτη ἀφότου ἐχάθη ἐκεῖνο καὶ ἐγκατελείφθη αὕτη εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ κολπίσκου.

Δύο συμπεράσματα ἐξήγοντο, λογικὰ καὶ ἀδιαφιλονείκητα, ἐκ τοῦ διπλοῦ τούτου γεγονότος. Ὅθεν, ὅταν τὰ διετύπωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Κάμης δὲν ἐδίστασαν νὰ τὰ παραδεχθοῦν:

1ον. Ὅτι ταξειδιῶται ἢ ἐξερευνηταὶ μὴ ἰθαγενεῖς εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν ἐξαιθραν ταύτην, ἐπεβιβασθέντες εἴτε ἄνωθεν εἴτε κάτωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου Δάσους.

2ον. Ὅτι οἱ ρηθέντες ταξειδιῶται ἢ ἐξερευνηταὶ δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον, εἶχον ἀφίσῃ ἐκεῖ τὴν σχεδίαν των διὰ νὰ ὑπάγουν, ἀναμφιβόλως, πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ δάσους, τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ἐν πάσει περιπτώσει, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἀναφανῆ πλέον. Οὔτε ὁ Τζὼν Κόρτ οὔτε ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἀφότου κατῴκουν εἰς τὸ Κόγγον, δὲν ἐνεθυμοῦντο νὰ ἔγινε ποτὲ λόγος περὶ τοιαύτης ἐξερευνήσεως.

Τὸ περιστατικόν, ἂν δὲν ἦτο θαυμάσιον, ἦτο τοὐλάχιστον ἀπροσδόκητον, καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς τιμῆς ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης τοῦ Μεγάλου Δάσους, τὸ ὁποῖον ἀδίκως ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδιαπέραστον.

Ἐν τούτοις, πολὺ ἀδιάφορος διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς προτεραιότητος, ὁ Κάμης ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὰς δοκοὺς καὶ τὰς σανίδας τῆς σχεδίας. Αἱ πρῶται εὑρίσκοντο εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν· αἱ δεύτεραι εἶχαν βλαφθῆ περισσότερον, καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἔπρεπε νὰ ντικατασταθοῦν. Ἀλλ' ἐπιτέλους, ἦτο πλέον περιττὸν νὰ κατασκευάσουν νέαν σχεδίαν ἐξ ἀρχῆς. Ἤρκει νὰ ἐπιδιορθώσουν ὀλίγον τὴν παλαιάν. Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔβλεπον, μετ' ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ὅτι κατεῖχον τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ τοις ἐπέτρεπε νὰ φθάσουν ταχέως διὰ τοῦ δάσους εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ρίου μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη.

Ἐν ᾧ ὁ ὁδηγὸς κατεγίνετο τοιουτοτρόπως, οἱ δύο φίλοι ἀντήλασσον τὰς σκέψεις των ἐπὶ τῶν σημερινῶν ἀνακαλύψεων.

— Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ἐπανελάμβανεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Λευκοὶ ἐξηρεύνησαν ἤδη τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ποταμίου τούτου, λευκοὶ χωρὶς ἄλλο!. . Ἡ σχεδία αὐτή, κατεσκευασμένη χονδροειδῶς, ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ ἔργον ἰθαγενῶν, ἔστω! Ἀλλ' ὑπάρχει τὸ κλεῖθρον . . .

— Τὸ ἀποκαλυπτικὸν κλεῖθρον . . . ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ εὕρωμεν ἴσως ἀργότερα . . . παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἐλπίζεις νὰ εὕρωμεν καὶ ἄλλα, Μὰξ; . . .

— Ναί καὶ ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεύνας μας μέχρι τῆς καμπῆς τοῦ ποταμοῦ. Εἶνε πιθανόν, Τζών, νὰ ἀνακαλύψωμεν τεκμήρια κατασκηνώσεως, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἴχνος εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, διότι δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς τοιοῦτον τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διενυκτερεύσαμεν. Δὲν φαίνεται νὰ ἐχρησιμεύσεν ἕως τώρα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι ποὺ ἐζητήσαμεν εἰς αὐτὸ καταφύγιον . . .

— Εἶνε ἀναντίρρητον, ἀγαπητέ μου Μὰξ. Ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεύνας μας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ρίου.

— Τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλεται τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐκεῖ τελειόνει ἡ ἐξαίθρα, καὶ δὲν θα ἐξεπληττόμην διόλου, ἂν ὀλίγον μακρύτερα . . .

— Κάμη; ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ὁ ὁδηγὸς ἀνελθὼν τὴν ὄχθην ἐπλησίασε τοὺς δύο φίλους.

— Λοιπόν, ἡ σχεδία; ... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Διορθόνεται εὔκολα ... Πηγαίνω νὰ φέρω τἀπαιτούμενα ξύλα.

— Πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἐπρότεινεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἂς κάμωμεν ὀλίγα βήματα κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης. Ποιὸς ξεύρει μήπως εὕρωμεν καὶ ἄλλα πράγματα, τίποτε ἐργαλεῖα, παραδείγματος χάριν, ποὺ νὰ ἔχουν τὴν σφραγῖδα τοῦ ἐργοστασίου, ὥστε νὰ μάθωμεν ἐξ αὐτῆς τὴν καταγωγήν των; Ἂν εὑρίσκαμεν μάλιστα καὶ τίποτε σκεύη μαγειρικά, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ἀτελέστατον μαγειρεῖόν μας, τί καλά! Διότι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτε! οὔτε φλυζάνι, οὔτε κουτάλι!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 157)

— Τί θὰ γίνῃ τὸ κορίτσι ἂν μείνῃ ἐδῶ; τῆς εἶπε· θὰ γίνῃ χωριατοπούλα, θα πηγαίνῃ ξυπόλυτη 'ς τὰ χωράφια νὰ ξενοδουλεύῃ· καὶ τί θὰ λέγῃ κι' ὁ ἄμοιρος ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ θὰ τὴν βλέπῃ εἰς αὐτὴν τὴν καταντιά!... Εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἔλθῃ, νὰ μάθῃ γράμματα, καὶ νὰ σε γηροκομήσῃ καὶ σένα.

—Πῶς νὰ τ' ἀφίσω τὸ παιδί μου; αὐτὸ ἔχω, καὶ τ' ἀγαπῶ! . . .

— Δὲν τ' ἀγαπᾷς, εἶπεν ὁ ἀνδράδελφός της· ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτό σου· ἀγάπη δὲν εἶνε νὰ κάνωμε ὅ,τι μας εὐχαριστεῖ ἐμᾶς· ἡ ἀγάπη μετρειέται ἀπὸ τὴν θυσία που κάνουμε γιὰ ὁποιον ἀγαποῦμε· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη. Ἂν ἀγαπᾷς ἀληθινὰ τὴν κόρη σου, ξέχασε τὸν ἑαυτό σου καὶ σφίξε τὴν καρδιά σου . . .

Ἡ δυστυχὴς μητέρα ὑπέκυψε, καὶ την ἀφῆκε νὰ φύγῃ μὲ τὸν θεῖόν της... Τὸ σπίτι της τὸ ὁποῖον τῆς ἐφαίνετο ἔρημον ἀφότου ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας της, τώρα ἔγινεν ἀκόμη περισσότερον ἔρημον καὶ περισσότερον ἄδειον. Ἔνοιωσε ἕνα δεύτερον πένθος· καὶ ὅπως ἕνα κτύπημα εἰς πληγὴν που δὲν ἔκλεισε καλά, τὴν αἱματώνει, ἔτσι αὐτὴ ἡ λύπη ἄνοιξε τὴν ἄλλην· ἀλλ' ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ Φροσύνη της θὰ γίνῃ ὅπως θὰ ἤθελεν ἐκείνος, ἐκατάπινε τὰ δάκρυά της. Ὁ νοῦς της ὅμως ἦτο πάντα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν ἐφώναζε τὸν παπᾶ καὶ τῆς ἔγραφε γράμμα, καὶ τὸ ἔστελλε δίχως φάκελλον, διπλωμένον μονάχα καὶ βουλωμένον μὲ ἀγιοκέρι καὶ κάποτε μὲ προζύμι, ἐνόμιζεν ὅτι ἔκαιρνεν ὅλην της τὴν ἀγάπην ἀπὸ τὴν καρδιάν της, τὴν ἔκλειε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ την ἔστελλεν εἰς τὴν κόρην της!

* *

Ἡ Φροσύνη ἔχει σχεδὸν τέσσαρα ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας. Πῶς ἄλλαξεν! Ἔφυγεν ἐκείνη ἡ μαυρίλα τοῦ ἡλιοκαμμένου προσώπου της· ἔφυγεν ὅ,τι χωριάτικο εἶχε φέρῃ μαζί της ἀπὸ τὸ χωριό. Τώρα εἶνε δεκατεσσάρων ἐτῶν μελαχροινούλα μὲ εὔμορφα καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μαῦρα — μαῦρα μάτια· πολὺ βαθὺ εἶνε τὸ βλέμμα των, καὶ μεγάλη καὶ σπανία εἶνε ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν προσηλόνονται ὅταν προσέχουν· εἶνε ὀνομαστὴ εἰς τὴν τάξιν — ἔχει φθάσῃ εἰς τὴν ἑβδόμην — ὅτι δὲν της διαφεύγει λέξις ἀπὸ ὅσα λέγουν οἱ καθηγητές. Μὲ αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸ προσεκτικόν, ποὺ ὅλα τα παρακολουθεῖ καὶ ὅλα τα ἐξετάζει, ἀντελήφθη ὅλα τὰ μυστήρια τῆς συμπεριφορᾶς, ἀπὸ τὸν τρόπον που κρατοῦν τὸ μαχαίρι εἰς τὸ τραπέζι ἕως τὸν τρόπον που ἐμβαίνουν εἰς μίαν αἴθουσαν. Εἰς τὴν ἀρχήν, ὡς γνησία ρουμελιώτισσα, ἔτρωγε τὰ φωνήεντα ἢ τὰ διέστρεφεν· ἔλεγεν ἡ δασκάλ'σα, οὐ εἰρηνοῦδίκ'ς, τοῦ β' νό' ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὴν δυνατὴν θέλησιν καὶ τὴν φιλοτιμίαν της — αὐτὰ τὰ δύο χαρίσματα τὰ εἶχε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς της — διώρθωσε τὴν προφορά της. Ὅπως δὲ εἶνε τώρα καλὰ καὶ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, δὲν φαίνεται διόλου ὡς πτωχοκόρη καὶ χωρική. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν — δυστυχῶς το ἔχει αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα — ποτὲ δὲν καταδέχεται νὰ εἰπῇ εἰς τὰς συμμαθητρίας της πόθεν εἶνε, καὶ ποία εἶνε.

Διὰ τοῦτο ὅταν μία ἀρκετὰ εὔπορος συμμαθήτριά της, — ἡ στενοτέρα της φίλη, — τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν:

—Φροσύνη, ἔρχεσαι νἀλλάξωμε δῶρα δι' ἐνθύμησιν; ἔρχεσαι;

Ἡ Φροσύνη ἐδέχθη. Ἂν ἦτο πλουσία πιθανὸν νὰ ἔλεγε καὶ ὄχι. Τώρα ποῦ δὲν ἔχει χρήματα εἶπε ναὶ χωρὶς δισταγμόν· ἐφοβήθη νὰ μὴν ὑποπτεύσουν τὴν πτωχείαν της.

... Ὑπεσχέθη λοιπὸν ὅτι ἔπειτα ἀπὸ δέκα-δεκαπέντε ἡμέρας θὰ φέρῃ τὸ δῶρον εἰς τὴν φίλην της. Ὑπεσχέθη! ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρῃ τὰ χρήματα; Ἀπὸ τὸν θεῖόν της βέβαια δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τα ζητήσῃ· πρῶτον εἶνε αὐστηρὸς καὶ δὲν χωρατεύει, καὶ ἔπειτα ἐξοδεύει τόσα δι' αὐτήν· μόνον διὰ τὰ δίδακτρά της δίδει ἑκατὸν δέκα δραχμὰς τὸν χρόνον — ἑνδεκα δραχμὰς τὸν μῆνα, καὶ κάθε χρόνον θὰ δίδῃ περισσότερα — αὐτὸ ἔλειψε τώρα νὰ της ἀγοράζῃ καὶ δῶρα διὰ τὰς φίλας της. Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃ; θὰ καταδεχθῇ νὰ ἐντροπιασθῇ εἰς τὴν φίλην της; νὰ το μάθουν κ' αἱ ἄλλαι της συμμαθήτριαι, νὰ ὑποψιασθοῦν τὴν ἀλήθειαν;

—Ὄχι! λέγει μὲ ἐπιμονήν, πρέπει νὰ εὕρω! πρέπει, πρέπει, πρέπει!

Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ;

Ἔξαφνα τῆς ἔρχεται μία ἰδέα.

—Ἀ! εἶπε, ὡς νὰ ἐλαφρώθη ἀπὸ μέγα βάρος, ἡ μητέρα θὰ μου στείλῃ πέντε δραχμάς· θὰ της γράψω ἕνα γραμμα τάκι· θὰ τας οἰκονομήσῃ, ὅπως ὅπως.

Τῆς εἶχε γράψῃ πρὸ δέκα ἡμερῶν, καὶ ἐσκόπευε νὰ της ξαναγράψῃ ἀφοῦ λάβῃ ἀπάντησιν, ὅπως ἔκαμνε τέσσαρα χρόνια τώρα· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπερίμενε· ἔγραψε βιαστικὰ καὶ κρυφὰ τὸ γραμμα καὶ της ἔγραφε νὰ της στείλῃ τὸ γρηγορώτερον πέντε δραχμάς. διότι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη διὰ τὸ σχολεῖον της.

Ἡ μητέρα της ἔστειλε τὸ γρηγορώτερον ἀπάντησιν. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐσυγκίνησε τόσον πολὺ τὴν Φροσύνην καὶ την ἔκαμε νὰ καταβῇ καὶ ν' ἀκουμβήσῃ εἰς τὸ δένδρον τοῦ κήπου. Διατί;

Τί ἔλεγεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα;

Ἡ Φροσύνη ἔβαλε πάλιν τὸ χέρι της εἰς τὸ θυλάκιόν της, τὸ ἔβγαλε καὶ το ἐξαναδάβασε, τετάρτην ἢ πέμπτην φορὰν:

«Φροσύνη μου,

«Σὲ φιλῶ 'ς τὰ δυὸ γλυκά σου ματάκια, καὶ σ' ἐρωτῶ διὰ τὴν ὑγείαν σου· ἐγὼ το ξεύρεις, Φρόσω μου, νύκτα 'μέρα σένα ἔχω 'ς τὸν νοῦ μου· ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποῦ μῶγραψε ὁ θεῖός σου πῶς θὰ σε φέρῃ μαζί του τὸν Αὔγουστο, 'ς τὲς πάψες, ἐγέλασε ὕστερα ἀπὸ τόσα μαῦρα χρόνια, τάχεῖλι μου. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τὴν χαρά μου, καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ γειτονιά τὴν ἔμαθε, ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Σοῦ τῶγραψα κι' ἄλλη φορά: ὅταν ἔρχεται γράμμα σου ἔχω γιορτή. Καὶ πῶς ἔκανα ὅταν ἐπῆρα κι' αὐτό, χωρὶς νὰ τ' ἀπαντέχω! . . Γιὰ 'κεῖνο ποῦ μῶγραψες τὸ οἰκονόμησα, ψυχή μου· μέσα 'στὸ γράμμα θὰ τῶδρῃς τὸ τάλλαρο· νἄξευρες πόσο ἤθελα νὰ σῶστελνα καὶ ἄλλο ἕνα!.. μὰ φέτο ἀπὸ τὸν βαρὺ τὸν χειμῶνα ἔπεσε δυστυχία 'ς τὴ Ρούμελη· ἡ παγωνιὰ ἔκαψε τὰ σπαρτά· κάθηκαν κοπάδια γιδοπρόβατα· ὅλος ὁ κόσμος εἶνε σὲ μεγάλη στενοχώρια· βάλε μὲ τὸν νοῦ σου πλειὰ πῶς περνοῦν ἡ ξενοδουλεῦτρες· ὁ Θεὸς τῶφερε καὶ μου βρέθηκε τὸ τάλλαρο· γιὰ συλλογίσου, παιδί μου, τὴν πίκρα μου, σὰν δ' τῶχα; τὸ μάζευσα λίγο λίγο γιὰ νὰ πάρω παπούτσια τὴν Λαμπρή πού μας ἔρχεται· μὰ θἄχω πλειὸ μεγάλη λαμπρὴ νὰ μή σου λείπῃ ἐσένα τίποτε. Γράφε μου πειὸ συχνά, γιατὶ σὰν ἀργῆς, κἄποτε, κάθουμαι καὶ κλαίω.

«Προσκυνήματα κι' ἀπὸ τὴν Ῥηνιὼ τῆς Σταύραινας· τῆς λέγω καὶ παίρνει τὴ δουλειά της κ' ἔρχεται 'ς τὸ σπίτι μας καὶ δουλεύομε πλάγι πλάγι, γιὰ νἄχω κάποιον νὰ μιλῶ γιὰ σένα.»

— Ὦ εἶμαι κακή, κακὴ καὶ ἄπονη! εἶπεν ἡ Φροσύνη, καὶ ἐξαναδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ το ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν της. Ἡ καϊμένη μου ἡ μητέρα ἐπροτίμησε νὰ την εὕρῃ μὲ λυωμένα παπούτσια τὸ Πάσχα καὶ νὰ μου στείλῃ ὅ,τι εἶχε! Καὶ γιατί; Τί θὰ τα κάμω ἐγὼ αὐτὰ τὰ λεπτά; Θὰ τα πετάξω 'ς τὰ χαμένα, γιὰ μίαν ἀνόητη περηφάνεια! ἡ καϊμένη μου ἡ μαννούλα! . . πῶς μ' ἀγαπάει! Ἄχ! νὰ την εἶχα ἐδῶ πῶς θὰ την ἀγκάλιαζα, πῶς θὰ την ἐφιλοῦσα!

Καὶ ἔβγαλε καὶ πάλιν τὸ γράμμα, καὶ ἐκόλλησεν εἰς αὐτὸ τὰ χείλη της.

— Ὄχι! ὄχι! δὲν θὰ το κρατήσω αὐτὸ τὸ τάλληρο, μοῦ φαίνεται ἁμαρτία καὶ μόνο νὰ το ἐγγίσω! θὰ το εἰπῶ καθαρὰ τῆς φίλης μου: εἶμαι πτωχή· δὲν εἶν' ἐντροπὴ νἄνε κανεὶς πτωχός δὲν ἔχω νὰ της χαρίσω τίποτε, καὶ δέν το θέλω τὸ δῶρόν της. Ἐνθύμησι, ποῦ νὰ μου ἐνθυμίζῃ τὴν ἀπονιά μου, δέν τη θέλω!

Καὶ ἔπειτα ἀπ' ὀλίγην σκέψιν:

— Ἡ μητέρα πρέπει νὰ μου στέλλῃ λεπτὰ ἢ ἐγώ: εἶπε.

Καὶ μία ἐξαφνικὴ ἰδέα ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια της, καὶ ἡ Φροσύνη ὡς νὰ μὴν ἠμποροῦσε πλέον νὰ σταθῇ ἀκίνητη, ἐπεριπατοῦσε γοργὰ καὶ ἀνήσυχα εἰς τὸν κῆπον.

— Ἂν εἰμποροῦσα! ἐψιθύρισε μίαν στιγμήν.

Καὶ ἀνέβη βιαστικὰ ἐπάνω· δὲν ἐφοβεῖτο πλέον νὰ την ἰδοῦν, δὲν ἐντρέπετο πλέον ν' ἀκκγνώσουν εἰς τὸ πρόσωπόν της τί εἶχε μέσα εἰς τὸν νοῦν της!..

("Επεται τὸ τέλος)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Σᾶς εἶπα τόσα γιὰ τὴν Κυρία Τρομάρα, καὶ δέν σας εἶπα ἀκόμη τὸ χειρότερο. . . Ξεύρετε τί ἄλλο φοβᾶται ; Βάζω στοίχημα ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ το βρῆτε ! Ἡ Μαρία φοβᾶται. . . φοβᾶται. . . τί ; τὸν ἑαυτό της !

Μάλιστα ! Ἕνα βράδυ, καθὼς ἐμβῆκε, μὲ τὸ κερὶ 'στὸ χέρι, 'σ ἕνα δωμάτιό που εἶχε μπαλκόνι, βλέπει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τῆς μπαλκονόπορτας ἕνα ἄλλο πρόσωπο νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω της βιαστικά, καὶ νὰ κρατῆ καὶ αὐτὸ ἕνα φῶς.

Ἡ Κυρία Τρομάρα δὲν ἐπρόφθασε νὰ το κυττάξη καλὰ καλά, καὶ βγάζει τές φωνές :

— Μάνα μου ! λωποδύτης ! . . .

Καὶ ἀπὸ τὸ φόβο, τῆς πέφτει τὸ κερὶ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ πέφτει καὶ ἡ ἴδια κάτω λιποθυμισμένη ! Νὰ ἦταν κανένα φάντασμα, ἔ, ὑπομονή ! Μὰ ἐδῶ εἶνε λωποδύτης, κλέπτης, κακοῦργος! Δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε !...

Ὕστερα ὅμως, ἀφ' οὗ συνῆλθε καὶ βρέθηκε 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, ποῦ ἔτρεξαν ἀμέσως 'στὲς φωνές της, ἡ Κυρία Τρομάρα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ Μαρία, ἐκεῖνο τὸ πρόσωπό που εἶδε μέσα 'στὰ γυαλιὰ τῆς πόρτας, ὅπως μέσα σὲ καθρέπτη.

Ὁ πατέρας της τὴν ὑποχρέωσε νὰ ξαναπάρη τὸ κερί της καὶ νὰ ξανακυττάξη ἀφοβα μέσα 'στὰ γυαλιά. Καὶ ἡ Κυρία Τρομάρα εἶδε τὸν ἑαυτό της ἀνάμεσα 'στὸν πατέρα της καὶ 'στὴ μητέρα της.

Τώρα δέν της μένει ἄλλο, παρὰ νὰ γελάση γιὰ τὸν ἀνόητο φόβο της. Καὶ γελᾷ. . .

(Συνέχεια πρόσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ἡ Λενέττα εἶχεν ἐξυπνήση. Ἡ Ἀντιόκα τῆς ἐπρόσφερε μίαν γαβάθαν γάλα καὶ μίαν κηρήθραν μέλι.

Η Εἰρήνη ἔλαβε καὶ αὐτὴ μέρος εἰς τὸ λιτὸν πρόγευμα· ἡ δὲ μαύρη, ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ δύο κοράσια ἐπρογευματίζαν, ἐξῆλθε, ἀφ' οὗ ἀπέτεινε πρὸς αὐτὰ μειδίαμα γεμᾶτον ἀγάπην.

Ἡ Εἰρήνη εὗρε τότε εὐκαιρίαν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Λενέτταν, μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξιν, ὅτι ἤλπιζε νὰ ἔλθῃ εἰς ὀλίγον ὁ Γκὺ νὰ τας ἐλευθερώσῃ.

Τὴν ἐπαρήγγειλε νὰ φυλάξῃ βαθειὰ βαθειὰ αὐτὸ τὸ μυστικόν, καὶ την μετεχειρίσθη ὡς σοβαρὰν γυναικούλαν, ποῦ ξεύρει νὰ φερθῆ ὅπως πρέπει καὶ νὰ κρατῆ τὴν γλῶσσάν της.

Ἐν ᾧ αἱ δύο ἐξαδέλφαι συνωμίλουν μὲ χαμηλὴν φωνήν, μία ἄλλη συνομιλία, ὄχι ὀλιγώτερον μυστική, ἐγίνετο γαλλιστί, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ κράαλ τοῦ Ἰντούνα.

Οἱ Ἰνδοὶ ἦσαν μόνοι, τὸ κράαλ ἔρημον, τὸ δὲ χωρίον γεμᾶτον ἀπὸ ζωὴν ἀπὸ τὸ πᾶνε κ' ἔλα τῶν κατοίκων.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐκράτουν ἀπὸ ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο ὅτι ἐξεφύλλιζαν γρήγορα... τὰ φύλλα ἐστρέφοντο βιαστικὰ ὑπὸ τοὺς δακτύλους των.

« Αὐτὴ εἶνε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰνδὴ μὲ μίαν ἀναπνοήν, κρατοῦσα τὸ βλέμμα της προσηλωμένον εἰς τὸ βιβλίον της, αὐτὴ εἶνε· ἂν δὲν ἄκουα τὴν φωνήν της δὲν θά την ἀνεγνώριζα ποτέ.

Ὁ Ἰνδὸς ἀπεκρίθη :

— Ποῖος εἰμποροῦσε νὰ την γνωρίσῃ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φρικτὸ μαῦρο ἐπίχρισμα ; Καὶ ὁ πατέρας ὁ ἴδιος θὰ την ἔπαιρνε γιὰ καμμία μαυροπούλα τοῦ χωριοῦ.

— Δὲν ἔδειξε ὅτι μας εἶδε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰνδὴ στρέφουσα μίαν σελίδα.

— Ἀπὸ φρονιμάδα Ἐφοβήθη μὴ τὴν κατασκοπεύουν . . . εἰξεύρει ὅτι κάτω ἀπ' τὰ φορέματα αὐτὰ κρυπτόμεθα ἡμεῖς, ἀφ' οὗ τής το ἐφανέρωσα χθὲς βράδυ μὲ τὸ τραγοῦδι μου.

Πολλαὶ μαῦραι ἐπλησίαζαν· ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν των ἐκράτουν γαβάθας πηλίνας, γεμάτας ἀπὸ μεγάλας ἀκρίδας ἢ μᾶλλον γρύλλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμελλε ν' ἀποτελεσθῆ τὸ γεῦμά των.

Ἀφ' οὗ αἱ γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν, ὁ Ἰνδὸς ἐξηκολούθησε, καρφωμένα ἔχων πάντοτε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ βιβλίον:

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Μπαμποῦ, νά τον εἰδοποιήσωμεν ὅτι ὁ Σελέσκος δὲν εἶνε εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ σχεδιάσωμεν τὴν ἁρπαγὴν τῶν κοριτσιῶν πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ ἅρπαξ.

— Ναί, ναὶ πρέπει, εἶπεν ἡ Ἰνδή. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ μικρὴ Λενέττα; Ἴσως εἶνε ἄρρωστη, ἡ ἀγάπη μου.

— Ὄχι, δὲν εἶνε ἄρρωστη, ἐψιθύρισε γαλλιστὶ μία φωνὴ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς.

Καὶ οἱ δύο ἀνατρίχιασαν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια, καὶ ἐγύρισαν διὰ μιᾶς ὀπίσω.

Μία νεαρὰ μαύρη ἐξηπλωμένη εἰς τὴν χλόην, ὕψωνε πρὸς αὐτοὺς τὴν καταρρὴν κεφαλήν της μὲ τὰ βελουδένια μάτια της.

Μὲ φωνὴν δὲ χαμηλὴν ἐξηκολούθησε:

— Μὴν τρομάζετε. Ἀντιόκα ἀγαπάει τὲς μικρὲς ἄσπρες καὶ θέλει νὰ τες σώσῃ.

Οἱ Ἰνδοὶ ἔλαβαν θάρρος καὶ ἐπανέλαβαν τὴν δῆθεν ἀνάγνωσίν των.

— Οἱ φίλοι τῶν ἄσπρων κοριτσιῶν ἂς κυττάζουν πάντα 'σ τὸ βιβλίο, ἔξη κολούθησε μυστηριωδῶς ἡ Ἀντιόκα . . . ἂς μὴ φαίνωνται πῶς ἀκοῦν τὴν μαύρη, μὰ τ' αὐτί των ἂς εἶνε ἀνοικτὸ 'σ τὴ φωνή της, ὅπως τὸ λουλοῦδι 'σ τὸν ἥλιο τὸν πρωϊνό.

« Ἀντιόκα ἄλλη φορὰ χέρεψε 'σ τὰ γόνατά της τρία παιδιὰ ἄσπρα 'στὸ Ἀλγέρι κ' ἔμαθε τὴ γλῶσσά τους.

« Ἀντιόκα γύρισε 'στὸ Βατλαπῆ. Τώρα εἶνε γυναῖκα τοῦ Οὐτλάνδη τοῦ Παληκαρᾶ· Ἀντιόκα ἄκουσε τὸ μεγαλήτερο ἀπ' τὰ μικρὰ κορίτσια νὰ λέγῃ 'στὸ ἄλλο πῶς οἱ φίλοι τους θὰ ἔλθουν.

«Εἶπε μέσα της«ἂς ἀκούσω τί θὰ ποῦν οἱ ξένοι» κ' ἐκατάλαβε πῶς αὐτοὶ εἶνε οἱ φίλοι που προσμένουν τἄσπρα κορίτσια ... Ἦλθε γιατί τ' ἀγαπᾶ, γιατὶ θέλει νὰ γυρίσουν πίσω 'στὲς μάννες των ποῦ κλαῖνε. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τῶν ἄσπρων θὰ εὐλογήση τὸ μικρὸ παιδάκι που θὰ κοιμηθῆ 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀντιόκας ὕστερα ἀπ' ὀλίγο, τὸν μῆνα ποῦ ὡριμάζουν ἡ μπανάνες.

«Μὰ ἀνάγκη νὰ κάμουν γρήγορα οἱ φίλοι τῶν ἄσπρων κοριτσιῶν. Σὲ λίγο θὰ γυρίση ὁ Σελέσκος Αὐτὸς ἔκλεψε τὰ κορίτσια· θἄχῃ τὰ μάτια του δεκατέσσερα.»

Καὶ εσώπησε.

Μὲ καρδίαν πλημμυρισμένην ἀπὸ χαρὰν ὁ Ἰνδὸς ἀπεκρίθη, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι διακόπτει τὴν ἀνάγνωσίν του :

— Ὁ Θεὸς τῶν ἄσπρων θὰ εὐλογήση τὸ παιδάκι τῆς Ἀντιόκας, γιατὶ εἶνε καλή, καὶ αἱ μητέρες τῶν σκλαβωμένων κοριτσιῶν θά τον παρακαλοῦν γι' αὐτήν.

« Ἔχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου· δὲν θὰ μας προδώσῃς οὔτε εἰς τὸν Οὐτλάνδη τὸν Παληκαρᾶ.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Ἀντιόκα· οὔτε 'στὸν Οὐτλάνδη.

« Σελέσκο ὑποσχέθηκε μεγάλο δῶρο σὰν πάρῃ λύτρα ἀπ' τἄσπρα κορίτσια καὶ Οὐτλάνδη δὲν θέλει νὰ χάσῃ μερτικό του.

«Τώρα Ἀντιόκα γυρνάει 'στὸ κράαλ.

«Οἱ Ἰνδοὶ ἂς μιλήσουν ὅταν θέλουν.. θὰ γίνῃ ἡ διαταγή τους. »

Χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τὸν παραμικρὸν θόρυβον ὁ Γκὺ καὶ ἡ Μίς, ἡ μαύρη ἐξηφανίσθη ὅπως ἦλθεν.

Ἡ Ἀντιόκα εἶχε δίκαιον· ἔπρεπε νὰ σπεύσουν.

Διὰ νὰ κάμουν τάχα περίπατον, οἱ Ἰνδοὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ χωρίον· ἀφ' οὗ δ' ἔκαμαν πολλὰ στριφογυρίσματα, ἦλθαν κ' ἐσυνεννοήθησαν μὲ τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο κρυμμένος ἕνα μίλλι μακρὰν ἀπὸ τὸ Βατλαπῆ... καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τὰ κοράσια.

Ὅταν ἐπέστρεψαν, ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος· ἔτρωγαν δὲ ὅλοι μαζί. Ἀνάμεσα εἰς ὅλα τὰ μικρὰ μαυρόπουλα, τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο εἰς τὸ συσσίτιον, οἱ Ἰνδοὶ δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ διακρίνουν τὴν Λενέτταν ... διότι τὸ μαῦρον χρῶμα τῶν δύο μικρῶν σίχμαλώτων ἦτο τόσον φυσικὸν ὅσον καὶ τῶν πραγματικῶν μικρῶν μαύρων.

Ἡ Εἰρήνη μὲ τὴν ὄρεξιν ἐκείνην τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν οὔτε αἱ λύπαι δὲν καταβάλλουν, κατεβρόχθιζε τὰς ψητὰς εἰς τὴν ἐσχάραν καὶ τραγανιστὰς ἀκρίδας, διέκοπτε δὲ μόνον τὸ τραγάνισμά της διὰ νὰ παρακινήσῃ τὴν γειτονοπούλαν της ποῦ ἦτο πρὸς τὰ δεξιά της νὰ την μιμηθῇ.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶχεν ὄρεξιν.

Καθημένη εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἀντιόκας, ἐπλησίαζε κάπου κάπου τὸ εὔμορφο στοματάκι της εἰς μίαν γαβάθαν γεμάτην ἀπὸ ἀφρῶδες γάλα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της ἡ μαύρη.

« Ὅπως εἶχε κάμῃ ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ γόνατα τῆς Γουελεμίνας, ὅταν τῆς ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησίν της.» (Σελ. 154, στήλ. 6 .)

Ἔπειτα ἐστήριζε τὴν ὀλοξύριστην κεφαλήν της εἰς τὸ στῆθος τῆς Ἀντιόκας καὶ ἔμενεν ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἢ μᾶλλον ὑψωμένα πρὸς τὸν λαμπερὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ ἕνα βλέμμα τῆς μικρᾶς κόρης, οἱ δύο Ἰνδοὶ την ἀνεγνώρισαν.

Τί ; αὐτὴ ἦτο ἡ μικρούλα ἡ Λενέττα ἡ τόσῳ φαιδρὰ καὶ ἀεικίνητος καὶ θορυβώδης πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἑβδομάδων ;

Τὸ ἀπὸ ἔβενον μαῦρο ἐκεῖνο κορμάκι, τὸ ἰσχνόν, μὲ τὰ κόκκαλά που ἐξεῖχαν, ἦτο τὸ τριανταφυλλένιο καὶ παχουλὸ σωματάκι τῆς μικρᾶς κόρης τῆς μαμᾶ-Παυλίνας, τοῦ εὔμορφου μικροῦ πουλιοῦ τοῦ Ζοννενστράαλε :

Ὁ Ἰνδὸς μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ δάκρυα, ἀφίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ μέρος τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν ὑπεκρίνετο, παρετήρει τὴν μικρὰν κόρην καὶ τοῦ ἤρχετο διάθεσις νὰ της φωνάξῃ·

— Λενέττα, ἀγάπη μου, ἐδῶ εἶμαι· θὰ σε γλυτώσω ! θὰ γίνῃς πάλιν τὸ χαριτωμένον τριανταφυλλὶ παιδάκι ... θὰ ξαναϊδῇς τὴν μαμᾶ-Παυλίναν.

Ἡ Λενέττα, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἐφαίνετο ὅτι ἀπεκοιμήθη, ἐσήκωσε σιγὰ σιγὰ τὰς μεγάλας βλεφαρίδας που ἐστόλιζαν ὡς κροσσοὶ τὰ γαλανά της μάτια.. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐκύτταζε τὸν Ἰνδόν.

Ὦ, θαυμαστὴ ὀξυδέρκεια τῶν μικρῶν που βλέπουν περισσότερον μὲ τὴν καρδίαν των παρὰ μὲ τὰ μισοανοιγμένα μάτια των !.. Εὐτυχισμένον μειδίαμα ἐπήνθησεν εἰς τὰ χείλη τῆς μικρᾶς κόρης καὶ ἐψιθύρισε.

— Οὔμ Γκύ.

— Τί λές, ἀγάπη μου ; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη κύψασα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην της.

Ἡ Λενέττα δέν την ἤκουσεν· ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ πρὸς τὸν Ἰνδόν. Ἀλλ' ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου ἐφώτισεν ὡς ἀστραπὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Γκύ. Εἰς τὴν στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του ἐπανέκτησε τὴν ἀδιαφορίαν του καὶ τὰ βλέμματά του ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην. Ἀδιάφορον· ἡ Λενέττα ἔμενε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Πῶς συνέβαινε νὰ εἶνε ἐκεῖ ὁ θεῖος ὁ Γκύ ; ἡ Λενέττα δὲν το ἐξήταζε.

Ἦτο ἐκεῖ, αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις τῆς ἔφθανε· ἂν εἶχεν ἔλθῃ, τὸ ἔκαμε ὄχι δ' ἄλλον λόγον παρὰ διὰ νὰ σώσῃ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Λενέττα.

Ἡ μεγάλη της ἐξαδέλφη δὲν ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦτο ἐκεῖ, ὄχι. Μονάχα ἡ Λενέττα δὲν ἐγελάσθη ἀπὸ τὸ ἀσχημον ἐκεῖνο μπρούτζινον χρῶμα καὶ τὸ πράσινον μεταξωτὸν φόρεμα τοῦ ψεύτικου Ἰνδοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ θείου Γκὺ δὲν ἤλλα-

ξαν· Εἶχαν χαμογελάσῃ εἰς τὴν Λενέττα καὶ ἡ Λενέττα τ' ἀνεγνώρισε.

Ἀλλὰ δὲν θὰ φανερώσῃ τίποτε· ὁ θεῖος Γκὺ τὴν εἶδε· λοιπὸν θὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγῃ ἅμα εἰμπορέσῃ.

Ἡ Λενέττα θὰ περιμένῃ· καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ ὑπάγῃ μαζί μὲ τὴν ἐξαδέλφην της, ἂν αὕτη θέλῃ νὰ τὴν παρασύρῃ μαζί της, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν, εἰς τὸ Ζοννενστράαλε.

—Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη, ἐκπλαγεῖσα ἀπὸ τὴν παράδοξον ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς ἐξαδέλφης της.

Ἡ Λενέττα ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν της καὶ της ἐψιθύρισεν εἰς τ' αὐτί της.

— Ὁ θεῖος ὁ Γκὺ εἶνε ἐκεῖ· κύττα, μὴν τὸ φανερώσῃς.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη, καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της.

— Παιδιά, σωπᾶστε! ἐψιθύρισεν ἀπ' ὀπίσω των ἡ φωνὴ τῆς Ἀντιόπας.

Τὰ δύο κοράσια ἔμειναν ἄφωνα ἀπὸ ἔκπληξιν... Ἡ Ἀντιόπα ἐνόησε τί εἶπαν ... εἴξευρε γαλλικά!

Αἱ καρδίαι των ἐκτυποῦσαν δυνατά ... ἕνα βαρὺ σφίξιμον ἐννοιώθαν εἰς τὸν λαιμόν των ...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Κρυπτογραφικόν. — Πρὸς σύνθεσιν Κρυπτογραφικοῦ, ἀπαιτεῖται νὰ εὕρωμεν μίαν λέξιν, κάπως μεγάλην, ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ὁποίας, ὁπωσδήποτε συμπλεκομένων, νὰ εἰμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι λέξεις. Ἀλλ' αἱ λέξεις αὗται πρέπει νὰ εἶνε τόσαι, ὅσα εἶνε τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχικῆς λέξεως (ἐκτὸς τῶν δὶς ἢ πολλάκις ἐπαναλαμβανομένων), τὰ δὲ στοιχεῖα ταῦτα νὰ χρησιμεύουν κατὰ σειρὰν ὡς ἀρχικὰ εἰς τὰς ἄλλας λέξεις.

Εἰς ἕκαστον στοιχεῖον τῆς ἀρχικῆς λέξεως δίδομεν ἕνα ἀριθμὸν (τὸ πρῶτον 1, τὸ δεύτερον 2, τὸ τρίτον 3, καὶ οὕτω καθεξῆς) ἂν δὲ ὑπάρχῃ καὶ στοιχεῖον δὶς ἢ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον, μόνον τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπαντᾶται τοῦ δίδομεν τὸν ἀριθμόν του, τὰς δὲ ἄλλας φορὰς τὸ γράφομεν μὲ τὸν ἴδιον πάλιν ἀριθμόν.

Παραδείγματος χάριν ἡ λέξις *Ἀλφρεδὸς* ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα ἅπαξ μόνον παρουσιαζόμενα, παριστάνεται κρυπτογραφικῶς ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7

Ἡ λέξις ὅμως *Ἀστρονομία*, ἡ ὁποία ἔχει τὸ Α καὶ τὸ Ο ἀπὸ δύο φορὰς, παριστάνεται ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 5 7 8 1

Ὡς βλέπετε, εἰς τὸ δεύτερον Ο δὲν ἔδωσα τὸν ἀριθμὸν 7, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 5, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἤδη· ἔκτισης καὶ εἰς τὸ δεύτερον Α δὲν ἔδωσα τὸν ἀριθμὸν 9 ἢ 10, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 1, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἐξ ἀρχῆς. Συνθέτης ἄπειρος τῶν Κρυπτογραφικῶν, θὰ παρίστανεν ἴσως τὴν λέξιν *Ἀστρονομία* ὡς ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Ἀλλ' ἡ παράστασις αὕτη θὰ ἦτο λανθασμένη, καὶ δυστυχῶς πολλοὶ ὑποπίπτουν εἰς τὸ λάθος τοῦτο.

Σᾶς εἶπα, ὅτι κάθε στοιχεῖον τῆς ἀρχικῆς λέξεως τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρχικὸν νέας λέξεως, σχηματιζομένης ἐκ τῶν στοιχείων τῆς ἀρχικῆς, ὁπωσδήποτε συμπλεκομένων καὶ ὅσας φορὰς θέλετε ἐπαναλαμβανομένων. Τὰ στοιχεῖα ὅμως, τὰ ἀπαντῶντα δὶς ἢ πολλάκις εἰς τὴν ἀρχικὴν λέξιν, *μόνον μίαν φορὰν* θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀρχικὰ νέων λέξεων. Ἐν γένει τὸ διάγραμμα ἑνὸς Κρυπτογραφικοῦ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἑξῆς:

1 2 3 4 5 6 7 8 2 5 1 9
2 . . . . . .
3 . . . . . .
4 . . . . . .
5 . . . . . .
6 . . . . . .
7 . . . . . .
8 . . . . . .
9 . . . . . .

Ἡ κάθετος δηλαδὴ γραμμὴ τῶν ἀριθμῶν πρέπει νὰ ποτελῇ *σειρὰν μὴ διακοπτομένην* (1, 2, 3, 4, κτλ.) ἀδιάφορον ἂν ἡ ὁριζοντιος γραμμὴ ἀποτελεῖ σειρὰν διακοπτομένην ἐκ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι παριστάνουν τὰ ἐπαναλαμβανόμενα στοιχεῖα τῆς πρώτης λέξεως.

Ὅπως ἡ πρώτη λέξις, οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι σημειοῦνται δι' ἀριθμῶν. Κάθε ἀριθμὸς ἀντικρυσωπεύει ἓν στοιχεῖον· ἀλλὰ κάθε στοιχεῖον πρέπει νὰ σημειοῦται *μὲ τὸν ἀριθμὸν τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἤδη εἰς τὴν πρώτην λέξιν*. Εἰσαγωγὴ ἄλλων στοιχείων εἰς τὰς νέας λέξεις, μὴ ἀπαντωμένων εἰς τὴν πρώτην, δὲν ἐπιτρέπεται. Ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται αὐστηρῶς. Ὅλαι αἱ λέξεις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ ὁρίζονται αἰνιγματοειδῶς, ὅπως καὶ εἰς τὰ Σχήματα. Ἰδοὺ παράδειγμα Κρυπτογραφικοῦ:

1 2 3 4 5 6 5 7 8 1 = Ἐπιστήμη.
2 1 6 8 2 = Τεμάχιον ξύλου.
3 4 5 7 5 2 = Ζεναίσθημα δυσάρι-
4 5 8 1 = Ὀπωροφόρον. [στον.
5 6 5 2 = Ζῷον.
6 5 7 5 2 = Ὑποδιαίρεσις κράτους
7 1 4 8 1 = Ὄνομα γυναικός.
8 1 6 5 2 = Θεὸς τῶν Ρωμαίων.

Ἡ λύσις εἶνε *Ἀστρονομία* (Α = 1, Σ = 2, Τ = 3, Ρ = 4, Ο = 5, Ν = 6, Μ = 7, καὶ Ι = 8). Ἂν ἀντικαταστήσωμεν διὰ τῶν ἀντιστοιχούντων γραμμάτων τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἄλλων λέξεων, θὰ εὕρωμεν: *Σαγίς, Τρόμος, Ροιά, Ὄνος, Νομός, Μαρία, Ἰανός.*

Ὡς βλέπετε εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, τὸ στοιχεῖον Ο, ἂν καὶ ἀπαντᾶται δὶς εἰς τὴν λέξιν Ἀστρονομία, μόνον ἅπαξ ἐχρησιμεύσεν ὡς ἀρχικὸν νέας λέξεως (Ὄνος), τὸ δὲ στοιχεῖον Α, ἐπίσης διπλοῦν, δὲν ἐσχημάτισε δίδυμον νέαν λέξιν, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ἀρχικὸν τῆς πρώτης.

Τὰ ὡραιότερα Κρυπταγραφικὰ εἶνε ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα, ἐκ τῆς ἀρχικῆς λέξεως σχηματίζονται νέαι λέξεις ὁλοιδίδυμοι ἄσχετοι μὲ τὴν πρώτην, μεγάλαι, ἀπρόσποτοι καὶ μᾶλλον ἀσυνήθεις· διότι ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον, ἡ λύσις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἶνε εὐκολωτάτη. Παραδείγματος χάριν, ὅταν μία τῶν ζητουμένων λέξεων εἶνε:

2 6 3 = Ὥρα τοῦ ἔτους

ὁ λύτης ἐννοεῖ ἀμέσως ὅτι ἡ λέξις εἶνε ΕΑΡ, (τί ἄλλος;) καὶ γνωρίζει ἑπομένως ὅτι τὸ δεύτερον γράμμα τῆς ἀρχικῆς λέξεως εἶνε Ε, τὸ ἕκτον εἶνε Α καὶ τὸ τρίτον εἶνε Ρ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει καὶ τὸν αἰνιγματοειδῆ αὐτῆς ὁρισμόν, δὲν θὰ δυσκολευθῇ βέβαια καὶ πολὺ νὰ την εὕρῃ. Ἀλλὰ εἴπομεν πολλάκις, ὅτι ὅσον δυσκολεύει ἡ λύσις, τόσον εὐχαριστεῖ ἡ Ἄσκησις.

[*Ἕπεται συνέχεια*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* πρὸς τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*:

— Τί κάμνεις ἐκεῖ; ... Παρασκευὴ σήμερα, πίνεις γάλα;

Καὶ ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μετὰ μικρὰν σκέψιν:

— Μά... μὰ ἦταν χθεσινό!..

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φωνόγραφο τῆς Κύριας

* * *

Ὁ *Κλάδος Μυρσίνης* χάνει τὸ μανδῆλί του καὶ εἶνε ἀπαρηγόρητος.

— Μὰ ἐπιτέλους, τοῦ λέγει κάποιος φίλος του, μὴν κάνεις ἔτσι. Ἕνα μανδῆλι εἶνε αὐτό.

—Δὲν λυποῦμαι τὸ μανδῆλι, ἀπαντᾷ ὁ *Κλάδος Μυρσίνης*... ἀλλὰ τοῦ εἶχα κάμῃ ἕνα κόμπο γιὰ νὰ θυμηθῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ἕλληνος

* * *

Ὁ *μπαμπᾶς*. — *Τοτό*, ποιὸς λέγεται ὠτακουστής;

Ὁ *Τοτός* (μὲ στόμφον:) — Ὁ ἀκούων μὲ τὰ ὦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλάδου Μυρσίνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐδυσκολεύθητε καὶ τόσον πολὺ νὰναναλύψετε τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον, διότι ὁ δεύτερος ὁδηγός, ἀντὶ νὰ κρυφθῇ, ἔκρινε καλὸν νὰ *ἐξαπλωθῇ* ἁπλῶς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ συντρόφου του. Ἴσως ἐκουράσθη ὁ ἄνθρωπος. Ὁπωσδήποτε ε, τὸν βλέπετε καλά. Εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνος εἶνε τὸ κεφάλι του καὶ εἰς τὸ δεξιὸν τὰ πόδια του. Ἀλλ' ἐφρόντισα νὰ τὸν σηκώσω ὄρθιον, — ἀρκετὰ ἐξεκουράσθη, — καὶ νὰ σᾶς τὸν ζωγραφίσω ἀπέναντι, διὰ νὰ τὸν ἰδῆτε ἀκόμη εὐκολώτερα καὶ καλλίτερα.

Ἀδύνατον, *Ἀγε Ρέπε*, νὰ εἶνε συνδρομητής μου ἐκεῖνος ποὺ σοῦ ἔστειλε τὰς ἀνωνύμους ὕβρεις. Ἂν ἦτο συνδρομητής μου, βεβαίως θὰ εἶχε καλλιτέραν ἀναγραφὴν καὶ θὰ ἐσκέπτετο λογικώτερα. Θὰ ἐσκέπτετο, παραδείγματος χάριν, ὅτι τὸ δελτάριόν ποὺ σοῦ ἔστειλε, κατόπιν τῆς ἀγγελίας σου, πιθανὸν νὰ ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ μὴ τὸ ἔλαβες· θὰ σοῦ ἔγραφε καὶ ἓν ἄλλο, διὰ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, καὶ ἂν δὲν ἀπήντας καὶ εἰς αὐτό, τότε ἴσως θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ἀνταποδίδεις τὰ δελτάρια. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν συνέβαινε, — τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω ποτέ, — πάλιν, ἂν εἶχεν ἀνατροφήν, δὲν ἔπρεπε νὰ σε ὑβρίσῃ τόσον βαναύσως, καὶ μάλιστα ἀνωνύμως. Ὑπῆρχον καλλίτεροι τρόποι διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ, — ἂν πράγματι εἶχεν ἀνάγκην ἱκανοποιήσεως.

Νέμε [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου· Ἡ ἐπιταγὴ ἐκείνη ἐλήφθη καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Εἰς τὴν ἀπορίαν σου ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς: Ἂν τὸ τετράδιον τοῦ ἀνταποδίδοντος τύχῃ ἐπιλήψιμον καὶ ριφθῇ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, θὰ εἰδοποιηθῇ ὁ γράψας νὰ στείλῃ ἄλλο. Σημείωσε ὅμως ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε σπανιωτάτη, διότι συνήθως τὰ τετράδια τῶν φίλων μου εἶνε κόσμια καὶ εὔπρεπῆ.

Ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀγοῖζις* μοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ὅτι «ἐδεν εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι πολὺ εὐχαριστότερον τὴν ἀπασχολεῖ ἡ μικρὰ ἀνηψούλα, ποὺ δὲ περισσότερον — δυστυχῶς, — τὰ μαθήματα» — Καὶ διατί δυστυχῶς, παρακαλῶ;... Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου, εἴδες ὅτι ἐδημοσιεύθησαν.

Πραγματικῶς, *Ἀθῷα Καρδία*, θὰ ἦτο εὐκολία διὰ τοὺς φίλους μου, ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τοῦ φύλλου καὶ διπλασιάσεως τῆς συνδρομῆς, ἂν ἡ πληρωμὴ ἐγίνετο καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ ἑπτὰ δραχμὰς (ὅηλ. 14 δρ. τὸ ἔτος.) Δὲν ἠξεύρεις ὅμως, — οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ το ἠξεύρῃς, — πόσον θὰ ἐδυσκόλευεν ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ πόσον θὰ μ' ἐζημίωνεν. Ἂν ἦτο διαφορετικά, μήπως καὶ τώρα ποὺ ἡ συνδρομὴ εἶνε 7 δραχμάς, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ δέχωμαι καὶ συνδρομητὰς ἐξαμήνους; Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν δέχομαι, καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ το ἔκαμνα, καὶ ἂν ἡ συνδρομὴ ἐδιπλασιάζετο. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. *Ἀνθισμένη Δυγαριά*· ἄργησα κ' ἐγὼ ἄλλο τόσον νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ εἴμεθα ἴσα-ἴσα. Τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*. Ὅσον διὰ τὸν «Μικρὸν Λόρδον», σὲ πληροφορῶ ὅτι ἡ Νέα Σμυρνὴ δὲν ἐπρόβασε νὰ ἐστείλῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ἐλογάριαζε, καὶ ἡ παράστασις ἀνεβλήθη, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω διὰ πότε.

Καλῶς ὥρισες λοιπόν, *Ἀναχατοσσύρα*. Ἀλλὰ τί ἀτυχία, νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἤμουν ἀσθενὴς καὶ νὰ μὴ ἠμπορέσω νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ψυχράνῃ τὸν ζῆλόν σου, ἔ;

Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἔτσι, Π. Κ. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράψῃ ἡ φίλη μου Β. Κ. ὅτι ἀναλαμβάνει τὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν ἐν Πάτρας συνδρομητριῶν, καὶ τότε το δημοσιεύω, διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν ὅλαι.

Εὖγε, *Μόνωσις* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά· γράψε μου, διότι τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ καλά, θὰ σοῦ ἀπαντῶ γρηγορώτερα. Νὰ ἠξεύρῃς αὐτοὺς τοὺς «λόγους καὶ λόγους» ποῦ σ' ἔκαμαν μελαγχολικήν!

Δὲν σε παρομοιάζω διόλου μὲ τὴν Κυρίαν Τρομάραν. *Ὑψιπέτη Ἀετέ*. Ὅλοι οἱ φρονίμοι ἄνθρωποι ἐκάθησαν εἰς τὰ σπίτια των τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῶν βαρβάρων χαλκουνοπολέμων καὶ τῶν κυροβολισμῶν. Δὲν εἶνε δειλία νὰ προφυλάσσεται κανεὶς ἀπὸ ἕνα κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ ἐκτεθῇ καὶ ἴσως νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του.

"Ἐστειλα ὅσα φυλλάδια ἐζήτησες, *Κοκλάμισον τῆς Ζακύνθου*, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παράπονον. Ἀλήθεια ἀκούς νὰ εἴμεθα γειτονισσαι, καὶ δύο ἑβδομάδας νὰ μὴ λάβῃς φύλλον! Ἀλλὰ δι' αὐτὸ παίει τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἀντασπάζομαι τὴν πρώην *Μετεξεδένιαν*.

Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολάς σου, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶ εὐχαρίστως. Τὸ χαρτὶ τῆς μιᾶς δὲν μου φαίνεται κατάλληλον διὰ καλλιγραφίαν διότι σκοντάπτει ἡ πέννα εἰς τὰς ἐξοχάς που ἔχει. Μὴ παραπονῆσαι, καὶ θὰ σοῦ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας Ἀσκήσεις μὲ τὴν σειράν.

Ἄδικα τὰ ἔχεις μὲ τὸν Ἀνανίαν. *Ἀρυσόπτερε Ἀλκυών*· Κανενὸς τὰς ἐπιστολὰς δὲν ρίπτει εἰς τὸ καλάθι, — μὲ τί δικαίωμα; — ἔπειτα δὲν εἶνε οὔτε ἐδῶ, καθὼς ἠξεύρεις. Ἡ μήπως ἐξέχασες ὅτι εἶνε ἐξόριστος εἰς τὸ Φάληρον;

Ἄνθος Μαΐου [ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἐκτενής, ἀλλὰ διόλου φλυαρη, ὡς ἐφοβήθης· διότι ἔλεγεν οὐσιώδη πράγματα, καὶ τα ἔλεγεν εὔμορφα. Τὸ ὄνομα *Ἀνδρομάχη Βρεττοῦ* ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου, θὰ το εἶδες κάποτε εἰς τὸ φύλλον μου, — εἶνε ἀδύνατον, — καὶ δὲν το ἐνθυμεῖσαι. Διότι ἔχω τρόπον μίαν φίλην ὀνομαζομένην οὕτω. Συμβαίνει ὅμως κάποτε νὰ ἐνθυμούμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας ὀνόματα καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν λησμονήσῃ.

Τί μου ἐνθυμίζει σήμερον ὁ *Ρόδιος Ἱππότης*! ὅτι πρὸ εἰκοσιτετραετίας, ὅταν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιόν μου, ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τοῦ φύλλου καὶ διπλασιάσεως τῆς συνδρομῆς, ἂν ἡ πληρωμὴ ἐγίνετο καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ ἑπτὰ δραχμὰς (ὅηλ. 14 δρ. τὸ ἔτος.) Δὲν ἠξεύρεις ὅμως, — οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ το ἠξεύρῃς, — πόσον θὰ ἐδυσκόλευεν ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ πόσον θὰ μ' ἐζημίωνεν. Ἂν ἦτο διαφορετικά, μήπως καὶ τώρα ποῦ ἡ συνδρομὴ εἶνε 7 δραχμάς, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ δέχωμαι καὶ συνδρομητὰς ἐξαμήνους; Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν δέχομαι, καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ το ἔκαμνα, καὶ ἂν ἡ συνδρομὴ ἐδιπλασιάζετο. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. *Ἀνθισμένη Δυγαριά*· ἄργησα κ' ἐγὼ ἄλλο τόσον νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ εἴμεθα ἴσα-ἴσα. Τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*. Ὅσον διὰ τὸν «Μικρὸν Λόρδον», σὲ πληροφορῶ ὅτι ἡ Νέα Σμυρνὴ δὲν ἐπρόβασε νὰ ἐστείλῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ἐλογάριαζε, καὶ ἡ παράστασις ἀνεβλήθη, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω διὰ πότε.

Καλῶς ὥρισες λοιπόν, *Ἀναχατοσσύρα*. Ἀλλὰ τί ἀτυχία, νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἤμουν ἀσθενὴς καὶ νὰ μὴ ἠμπορέσω νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ψυχράνῃ τὸν ζῆλόν σου, ἔ;

Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἔτσι, Π. Κ. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράψῃ ἡ φίλη μου Β. Κ. ὅτι ἀναλαμβάνει τὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν ἐν Πάτρας συνδρομητριῶν, καὶ τότε το δημοσιεύω, διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν ὅλαι.

Εὖγε, *Μόνωσις* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά· γράψε μου, διότι τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ καλά, θὰ σοῦ ἀπαντῶ γρηγορώτερα. Νὰ ἠξεύρῃς αὐτοὺς τοὺς «λόγους καὶ λόγους» ποῦ σ' ἔκαμαν μελαγχολικήν!

Δὲν σε παρομοιάζω διόλου μὲ τὴν Κυρίαν Τρομάραν. *Ὑψιπέτη Ἀετέ*. Ὅλοι οἱ φρονίμοι ἄνθρωποι ἐκάθησαν εἰς τὰ σπίτια των τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῶν βαρβάρων χαλκουνοπολέμων καὶ τῶν κυροβολισμῶν. Δὲν εἶνε δειλία νὰ προφυλάσσεται κανεὶς ἀπὸ ἕνα κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ ἐκτεθῇ καὶ ἴσως νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του.

"Ἐστειλα ὅσα φυλλάδια ἐζήτησες, *Κοκλάμισον τῆς Ζακύνθου*, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παράπονον. Ἀλήθεια ἀκούς νὰ εἴμεθα γειτονισσαι, καὶ δύο ἑβδομάδας νὰ μὴ λάβῃς φύλλον! Ἀλλὰ δι' αὐτὸ παίει τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἀντασπάζομαι τὴν πρώην *Μετεξεδένιαν*.

Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολάς σου, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶ εὐχαρίστως. Τὸ χαρτὶ τῆς μιᾶς δὲν μου φαίνεται κατάλληλον διὰ καλλιγραφίαν διότι σκοντάπτει ἡ πέννα εἰς τὰς ἐξοχάς που ἔχει. Μὴ παραπονῆσαι, καὶ θὰ σοῦ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας Ἀσκήσεις μὲ τὴν σειράν.

Ἄδικα τὰ ἔχεις μὲ τὸν Ἀνανίαν. *Ἀρυσόπτερε Ἀλκυών*· Κανενὸς τὰς ἐπιστολὰς δὲν ρίπτει εἰς τὸ καλάθι, — μὲ τί δικαίωμα; — ἔπειτα δὲν εἶνε οὔτε ἐδῶ, καθὼς ἠξεύρεις. Ἡ μήπως ἐξέχασες ὅτι εἶνε ἐξόριστος εἰς τὸ Φάληρον;

Ἄνθος Μαΐου [ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἐκτενής, ἀλλὰ διόλου φλυαρη, ὡς ἐφοβήθης· διότι ἔλεγεν οὐσιώδη πράγματα, καὶ τα ἔλεγεν εὔμορφα. Τὸ ὄνομα *Ἀνδρομάχη Βρεττοῦ* ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου, θὰ το εἶδες κάποτε εἰς τὸ φύλλον μου, — εἶνε ἀδύνατον, — καὶ δὲν το ἐνθυμεῖσαι. Διότι ἔχω τρόπον μίαν φίλην ὀνομαζομένην οὕτω. Συμβαίνει ὅμως κάποτε νὰ ἐνθυμούμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας ὀνόματα καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν λησμονήσῃ.

Τί μου ἐνθυμίζει σήμερον ὁ *Ρόδιος Ἱππότης*! ὅτι πρὸ εἰκοσιτετραετίας, ὅταν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιόν μου, ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τοῦ φύλλου καὶ διπλασιάσεως τῆς συνδρομῆς, ἂν ἡ πληρωμὴ ἐγίνετο καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ ἑπτὰ δραχμὰς (ὅηλ. 14 δρ. τὸ ἔτος.) Δὲν ἠξεύρεις ὅμως, — οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ το ἠξεύρῃς, — πόσον θὰ ἐδυσκόλευεν ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ πόσον θὰ μ' ἐζημίωνεν. Ἂν ἦτο διαφορετικά, μήπως καὶ τώρα ποῦ ἡ συνδρομὴ εἶνε 7 δραχμάς, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ δέχωμαι καὶ συνδρομητὰς ἐξαμήνους; Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν δέχομαι, καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ το ἔκαμνα, καὶ ἂν ἡ συνδρομὴ ἐδιπλασιάζετο. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. *Ἀνθισμένη Δυγαριά*· ἄργησα κ' ἐγὼ ἄλλο τόσον νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας μου, καὶ εἴμεθα ἴσα-ἴσα. Τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*. Ὅσον διὰ τὸν «Μικρὸν Λόρδον», σὲ πληροφορῶ ὅτι ἡ Νέα Σμυρνὴ δὲν ἐπρόβασε νὰ ἐστείλῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ἐλογάριαζε, καὶ ἡ παράστασις ἀνεβλήθη, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω διὰ πότε.

Καλῶς ὥρισες λοιπόν, *Ἀναχατοσσύρα*. Ἀλλὰ τί ἀτυχία, νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἤμουν ἀσθενὴς καὶ νὰ μὴ ἠμπορέσω νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ψυχράνῃ τὸν ζῆλόν σου, ἔ;

Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἔτσι, Π. Κ. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράψῃ ἡ φίλη μου Β. Κ. ὅτι ἀναλαμβάνει τὸν ἔρανον μεταξὺ τῶν ἐν Πάτρας συνδρομητριῶν, καὶ τότε το δημοσιεύω, διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν ὅλαι.

Εὖγε, *Μόνωσις* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά· γράψε μου, διότι τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ καλά, θὰ σοῦ ἀπαντῶ γρηγορώτερα. Νὰ ἠξεύρῃς αὐτοὺς τοὺς «λόγους καὶ λόγους» ποῦ σ' ἔκαμαν μελαγχολικήν!

Δὲν σε παρομοιάζω διόλου μὲ τὴν Κυρίαν Τρομάραν. *Ὑψιπέτη Ἀετέ*. Ὅλοι οἱ φρονίμοι ἄνθρωποι ἐκάθησαν εἰς τὰ σπίτια των τὰς ἡμέρας ἐ

Μαθρον, Ναναγὸν Καρδίαν Κύκνειαν Ἄσμα καὶ *Δροσερὰν Ἑσπέραν* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Κύκνειον Ἄσμα. Μολὼν Λαβέ, Τρίαιναν* τοῦ *Ποσειδῶνος. Ἥσυχο Ἀεράκι* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον*· — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ἀνυπόμονην Καρδίαν, Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα, Νυκτολούλουδον. Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* καὶ *Χρυσῆν Πρωΐαν*· — ὁ *Νὰν Λέγγ* μὲ τὴν *Τράταν τοῦ Εὐρίπου, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Ρόδιον Δόκιμον* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*· — ἡ *Φαιδίμη* μὲ τὸ *Νευρόσπαστον, Ἑσπερίαν Αὔραν, Ζιζάνιον Δρσακείου, Ζιζάνιον Σχολείου* καὶ *Ζιζάνιον τῆς Γειτονιᾶς* — ἡ *Χιώτικη Βροχὴ* μὲ τὴν *Χιακὴν Πανσέληνον, Μανταρίνι τῆς Χίου* καὶ *Ρωμαῖον Κικέρωνα*· — ἡ *Πειρατικὴ Νύξ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἐσμεράλδαν, Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ *Μόνωσιν* — ὁ *Χιακὸς Κρῖνος* - μὲ τὴν *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα* καὶ *Λευκὸν Κρῖνον*· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸν *Σιταχωμένον Ποντικόν, Παπουτσωμένον Γάτον* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*· — τὸ *Σερφντὲν* μὲ τὴν *Πειρατικὴν Νύκτα. Ἀθῶαν Καρδίαν, Κύκνειον Ἄσμα* καὶ *Μή με λησμόνει*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸ *Μή με λησμόνει, Μή μου Ἄπτου, Κελαρύζουσαν Πηγήν, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Σοῦρτα-Φέρτα*· — ἡ *Τυφλόμυγα* μὲ τὸν *Κουασιμόδον, Πειρατικὴν Αὔραν, Αἰγαῖον Πέλαγος, Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* καὶ *Ἀθβακούμ* — ὁ *Φιλόδοξος Μακεδὼν* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας. Φιλόδοξον Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· - ὁ *Ρακοσυλλέκτης τῶν Παρισίων* μὲ τὸν *Ἀθβακούμ, Κεντρί, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κόντε Ραπανάκην*· - ἡ *Ἀγνὴ Φιλία* μὲ τὴν *Ἀποιξιάτικην Βραδυάν. Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα*· — ἡ *Διονυσιουρίστρα* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ζιζάνιον τῆς Γειτονιᾶς* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· - τὸ *Μή μου Ἄπτου* μὲ τὸν *Εὔελπιν Ἀλίδα, Κουασιμόδον* καὶ *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*· — ὁ *Θεσσαλικὸς Γάκινθος* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην, Ναναγὸν Καρδίαν, Σωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ *Μυστικὴν Φωνήν*· — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Χαζοριλόσοφον, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ἀθῶαν Καρδίαν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Συριανὸ Λουκοῦμι*· — τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Σιτώπης, Ξενιτευμένην Σιτωπίδα, Ἀλεξικέραυνον, Μόνωσιν* καὶ *Γλυκύλαλον Ὄνον*· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* μὲ τὸν *Βίσμαρκ, Θεαγένην* καὶ *Νυκτοκόρακα*· — ἡ *Σιωπηλὴ Νύξ* μὲ τὸ *Μαραμένον Φύλλον, Χιακὴν Μαργαρίταν, Σπήλαιον Δοξαπατρῆ, Κύκνειον Ἄσμα* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Δάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γλυκεῖαν Πατρίδα, Μικρὰν Ἀμαζόνα, Ἐρυθρὸν Νέφος* ([Ε] δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ρόδων·) *Ὀθελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (ἐπειδὴ εἰς δύο φύλλα δὲν εἴχαμεν ἀλληλογραφίαν ἡ πληροφορία σου ἀνεβλήθη, καὶ σήμερα πλέον νομίζω ὅτι εἶνε ἀργά·) *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* (πρόσεχε λοιπὸν ἄλλην φοράν, νὰ μὴν εἶσαι ἀφῳρημένος...) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (πῶς εἰμπορεῖς νὰ μφιβάλλῃς ἂν σε ἀγαπῶ κ' ἐγώ, ὕστερα ἀπὸ τόσην ἀγάπην που ἐκφράζει ἡ ὡραία ἐπιστολή σου; [Ε]) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (Ἀ, ὄχι! φέτος θὰ γίνῃ χωρὶς ἄλλο καὶ Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (εἶσαι ἡ μόνη ποὺ μ' ἐγέλασες τὴν Πρωταπριλιάν, διότι μοῦ ἔκαμες τὴν θυμωμένην καὶ τὸ ἐπίστευσα λοιπόν, καὶ τοῦ χρόνου!) *Φιλόμουσον Χαλκιδίδα, Ἀμαρυλλίδα* (κρῖμα! ἡ παράστασις τοῦ «Μικροῦ Λόρδου» ἀνεβλήθη· ὅ, τι ἀναβάλλεται ὅμως λέγουν, δὲν χάνεται·) *Μαργαριτοφόρον* (ἡ ὁποία ἔχει 360 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν! τί πολλὰ!...) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ, Ἐαρινὸν Ἄρωμα, Κλάδον Μυρσίνης* (νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρόν σου ἀδελφὸν που εἶπε τόσον σωστὰ λόγια·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* ([Ε] διὰ τὸν ὕμνον αὐτὸν τῆς Πρωτομαγιᾶς·) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (μόνον μὲ κορίτσια εἰμπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν, ὅπως καὶ τὰ ἄγόρια μόνον μὲ ἄγόρια·) *Καραμπαμπᾶν* (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν· ἀρκεῖ νὰ μου γράφῃς·) *Ἐφεσίαν Κόρην* (ἄργησες ἐσύ, ἄργησα κ' ἐγώ, κ' ἔτσι πέρασε καὶ τὸ Χριστιός· Ἀνέστη χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωμεν τὰς εὐχάς μας· ἔ, τοῦ χρόνου τώρα!) *Ἄναυρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κυανοῦν Σπήλαιον* (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, που ἀπέκτησα τόσῳ καλὴν φίλην·) *Ἀζ Ἀζ-Χάρ, Μυστηριώδη Φύσιν* (ἀπόδειξις τῆς λήψεως τῆς συνδρομῆς σου ἐστάλη τὴν 15 Ἀπριλίου τὰ διά ταχ. ἐπιταγῆς στελλόμενα χρήματα εἶνε ἀδύνατον νὰ χαθοῦν, μόνον κάποτε ἔρχονται ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν·) *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν·) *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐλένην Ε. Στράτη* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Χιακὴν Βραδυάν* (βέβαια, ἡ «Κυρία Τρομάρα» ὁρέσει περισσότερον εἰς τὰ καριτσάκια, ὅπως, ὁ «Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς» που θὰ δημοσιεύσω ἀργότερα, — εἶνε ἀδελφός της, — θαρέσει περισσότερον εἰς τὰ τάγοράκια·) *Τριφύλλι* (ἔστειλα χαῖρω ποῦ σε ὠφέλησε τόσον, ὡς γράφεις, ἡ περὶ ἐπιστολογραφίας ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, ἂν καὶ νομίζω ὅτι σύ, ὡς καλαναθρεμμένη κόρη, ὅλα αὐτὰ τα ἤξευρες·) *Κυανοῦν Βόσπορον* (χαῖρω ποῦ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετινὰ ἔργα·) *Παρήγορον τῶν Θλίψεων, Πρόδικον τὸν Χῖον, Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα, Χιακὴν Μαργαρίταν* (πολὺ πολὺ ὡραῖον αὐτὸ τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου, καὶ ὡς χρῶμα καὶ ὡς σχῆμα· ἔγινε καλὰ τὸ κατιμένο τὸ σκυλάκι·) *Θεσσαλικὸν Γάκινθον, Κελαϊδίστραν* (πῶς ἐπίστευσες ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ παράπονά σου σκληῶς; αὐτὸ δὲν το κάμνω ποτέ, ἔστω καὶ ὅταν τὰ παράπονα εἶνε ἄδικα, ὅπως τὰ ἴδικά σου· διότι σε ἀγαπῶ πολύ, καὶ σου ἀπαντῶ πάντοτε·) *Παμφύλιον Κόλπον* (δυστυχῶς, καὶ τὰ τρία Π. Πνεύματα που μου στέλλεις, τὰ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε·) *Θησαυρὸν τῶν Κυθήρων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

223. Συλλαβόγριφος.

Ἀριθμὸν τινὰ μὲ ῥῆμα,
Καὶ μὲ μόριον ἑνώνεις
Καὶ ἓν πρᾶγμα παραγρῆμα
Ποῦ φορεῖται φανερώνεις,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλείου

224. Μεταγραμματισμός.

Ἀντὶ Ἔφιλον, Ὠμέγα,
Καὶ ἰδὲ τί θαῦμα μέγα!
Μιὰ Ἀγία δοξασμένη
Εἰς τὸ χέρι σου ἐμβαίνει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζιζανίου τοῦ Σχολείου

225. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ λόγου μέρος εἶναι· ἂν μαναγραμματίσῃς
Διαίρεσιν τοῦ χρόνου εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυλουμπίας Δασκάρεως

226. Αἴνιγμα

Θεὸς ὁ διάβολος εὐθὺς θὰ γίνῃ,
Ἂν τὸ κεφάλι του ἀποκοπῇ,
Κι' εἰς ὅ,τι, φίλτατε λύτα, θὰ μείνῃ,
Ἄλλος ἀντ' ἄλλου λαιμὸς τεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιπαλαμπουρισκοῦ

227. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Πάντα τὰ καλὸ καὶ τὰ δίκαια πράττε.
2.—Σέβου τὸν Θεόν, ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου.
3.—Ἡ ταπεινὴ φάτνη θρόνος ἔγινε Θεοῦ.
4.—Σοῦ ἀρέσει τὸ ὄνομα Εἰρηναῖος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

228. Μεταμόρφωσις.

Ἡ *Ἔξις* δι' ἓξ μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Φύσις*.

Ἐστάλη ὑπὸ Γερ. Δ. Καρασυλάνη

229. Λογοπαίγνιον.

Ὁ Καθηγητής: — Λοιπόν, παιδί μου, ποῖος ἦτο τότε Πάπας;

Ὁ Μαθητής: — Μά . . . τὸν εἴπατε, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μισοπεταμένης

230-232. Τριπλῆ Μαγικὴ Συλλαβή.

α'.) Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις.

β'.) Ἐκ τῶν νέων λέξεων, ἀνταλλάσσων καὶ πάλιν δύο γράμματα δι' ἑτέρας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις.

γ'.) Τέλος, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων, τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων δι' ἑτέρας καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις.

οὕτως, *λοκρίς, ρέον, κόνις, ἐξῆν.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Χαλκίδος

233. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα, τὰ τρίτα καὶ τὰ πέμπτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τρεῖς ἀρχαίας καὶ ἱστορικὰς ρωμαϊκὰς πόλεις:

1, Ὡραία Τέχνη. 2, Τῆς ζητουμένης Τέχνης μύστης. 3, Μέταλλον κοινόν. 4, Πολύτιμος λίθος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριποσβόνον Ἀστέρι

234. Φωνηεντόλιπον.

νψ-τ-λχνρ πρν-σ ρ-★-νχτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλλοπροσάλλου.

235. Γρῖφος

Κ Λυὼν Ι / Ν Α μὲ / ὕτι Λεία

Ἐστάλη ὑπὸ Πυπίτσας Θ. Ἀθανασιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

117. [Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ σημερινοῦ φύλλου.]—**118.** Διόνυσο. (δύο, νῆσος.)— **119.** Κρῖνος-κρᾶνος. - **120** Σαοὺλ-αὐλός.

121. ΣΑΠΩΝ	(ὡΣ ΑΠΩΝ)	**122.** ΠΕΡΑΣ	
ΠΑΡΙΣ	(ΠΑΡΙΣοι...)	ΠΟΛΙΣ	
ΝΟΜΑΣ	(ὀΝΟΜΑΣτική..)	ΠΑΡΟΣ	
ΣΟΛΩΝ	(ΘεὸΣ ΟΛΩΝ.)	ΤΥΡΟΣ	
ΣΙΤΟΣ	(παραΣΙΤΟΣ.)	ΨΑΡΑΣ	

123-124. 1, Ὁ ποῦς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2, Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος. — **125.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΟΣ σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΑΓΛΑΪΑ ΚΡΙΝΟΣ ("ΑΚλιτος, ΓΡῖφος, ΑΙνος, "ΑΝομος, "ΙΟυλος, "ΑΣσος) — **126.** "Δρραπτος: ὁ κῆπος ἔρημος τὰ λάχανα — **127.** Ὁ Ὀρενόκος εἶνε ποταμὸς ἐν Ἀμερικῇ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΣΣΙΑ, συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ κα ἀβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον,** (rue Poutchkinseja No 70), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταί, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.